

Postanowienie z dnia 5 września 1997 r.

I PZ 31/97

Jeżeli zasądzone zostało odszkodowanie, a nie przywrócenie do pracy, to kasacja jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia jest wyższa niż pięć tysięcy zł.

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Jadwiga Skibińska-Adamowicz (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 września 1997 r. sprawy z powództwa Marii P., Daniela T., Marii F., Władysławy K., Marii S. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "W." w K. o ustalenie i zapłatę, na skutek zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 5 marca 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Strona pozwana - Spółdzielnia Mieszkaniowa "W." w K. wniosła zażalenie na postanowienie Sądu Wojewódzkiego w Krakowie z dnia 5 marca 1997 r. odrzucające jej kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 12 grudnia 1996 r. [...], którym Sąd ten, zmieniając wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty z dnia 28 sierpnia 1996 r. [...], zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów następujące kwoty:

- na rzecz Daniela T. - 1.173,00 zł
- Marii P. - 1.086,75 zł
- Marii F. - 1.104,00 zł
- Władysławy K. - 1.483,50 zł oraz na rzecz

- Marii S. - 1.052,25 zł.

Sąd Wojewódzki odrzucając kasację podniósł, że w myśl art. 393 pkt 1 KPC przysługuje ona w sprawach, w których wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi co najmniej 5.000 zł. Tymczasem w wyroku zaskarżonym kasacją, Sąd Wojewódzki jako Sąd II instancji, orzekając co do istoty sprawy, zasądził na rzecz powodów kwoty nie przekraczające 5.000 zł, przy czym przedmiotem zaskarżenia nie jest ustalenie istnienia między stronami stosunku pracy, lecz odszkodowanie.

W zażaleniu strona pozwana stwierdziła, że pozew i wyrok Sądu Rejonowego dotyczyły roszczenia niemajątkowego, jakim było roszczenie o ustalenie istnienia stosunku pracy. Zasądzenie przez Sąd Wojewódzki odszkodowania w miejsce ustalenia oznacza, że sprawa pozostała w części nadal sprawą o ustalenie, a w części sprawą o świadczenie. Tylko zaś w sprawie, w której przedmiotem jest wyłącznie świadczenie pieniężne, dopuszczalność kasacji zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia. Przytaczając powyższe stanowisko strona pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i nadanie biegu kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Wojewódzki, zasądzając na rzecz powodów wymienione wyżej kwoty tytułem odszkodowania przewidzianego w art. 45 § 2 KP, przyjął, że strona pozwana rozwiązała z nimi umowy o pracę, wobec czego żądanie ustalenia, że są nadal jej pracownikami, nie odpowiada stanowi faktycznemu i roszczeniom przysługującym w razie rozwiązania umowy o pracę określonym w Kodeksie pracy. W takim bowiem przypadku pracownik może żądać przywrócenia do pracy lub zapłaty odszkodowania z tytułu nieuzasadnionego lub niezgodnego z przepisami wypowiedzenia umowy o pracę. Wobec tego że u strony pozwanej nastąpiła likwidacja zespołu do spraw utrzymania czystości i tym samym likwidacja stanowisk powodów, a jednocześnie strona pozwana nie rozwiązała umów we właściwej formie (wypowiedzenie lub porozumienie stron), Sąd Wojewódzki uznał, że powodom należy się odszkodowanie na podstawie art. 45 § 2 KP. Na rozprawie przed Sądem Wojewódzkim w Krakowie dnia 14 listopada 1996 r. powodowie oświadczyli, że "jeżeli nie jest możliwe dalsze wykonywanie pracy u strony pozwanej, to powinny im być wypłacone odprawy z przyczyn ekonomicznych", zaś po

wydaniu wyroku zasądającego odszkodowanie, nie kwestionowali go.

W świetle tych okoliczności należy przyjąć, że zasądzenie odszkodowań było zgodne z wolą powodów, zatem mimo iż przesłanką rozstrzygnięcia było uznanie, że rozwiązanie umów o pracę nastąpiło z naruszeniem przepisów Kodeksu pracy, to przedmiotem zaskarżenia kasacją było świadczenie, a nie ustalenie. W tej sytuacji dopuszczalność wniesienia kasacji przez stronę pozwaną podlegała ocenie z punktu widzenia art. 393 pkt 1 KPC. Przepis ten stanowi, że kasacja nie przysługuje w sprawach o świadczenia, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 5.000 zł. Słuszne jest więc stanowisko Sądu Wojewódzkiego, że ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia kasacja w sprawie jest niedopuszczalna. Pogląd strony pozwanej, że ograniczenie skargi kasacyjnej przewidziane ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia nie dotyczy spraw, których przedmiotem są roszczenia niemajątkowe i łącznie z nim dochodzone roszczenie majątkowe jest trafny, ale taka sytuacja nie występuje w rozpoznawanej sprawie. Ostatecznie bowiem Sąd Wojewódzki zasądził na rzecz powodów świadczenia pieniężne i tego rozstrzygnięcia powodowie nie kwestionowali. Strona pozwana natomiast nie twierdzi, że w miejsce odszkodowań powodowie powinni uzyskać wyrok ustalający istnienie stosunku pracy lub też wyrok przywracający ich do pracy.

Z tych względów i stosownie do art. 385 w związku z art. 397 i art. 393¹⁹ KPC Sąd Najwyższy oddalił zażalenie jako bezzasadne.

=====